

Qui té por d'un Parlament que governi?

La proposta de resolució pactada per Junts pel Sí i la CUP que va ser presentada al Parlament de Catalunya obre la porta a un escenari extremadament interessant: el de tenir un Parlament que governi, sense necessitat d'un president i govern de la Generalitat. Si la cambra catalana s'encamina a no reconèixer la legalitat espanyola, ¿quina necessitat tenim de seguir els formalismes que marquen les lleis autonòmiques i estatals? Si el Parlament eixit de les eleccions del 27 de setembre ha de ser realment constituent i declarar la independència, per què volem un govern? De moment, l'elecció del nou president i govern de la Generalitat només ha portat acritud i divisió dins l'independentisme.

Des de la sacralitat de la divisió de poders, la idea de tenir un legislatiu català que alhora exerceixi d'executiu pot semblar una aberració i un perillós ferment antidemocràtic. És justament des de la radicalitat de la democràcia que cal tenir en consideració la idea d'una assemblea constituent amb poders executius i amb plena legitimitat popular per dur a terme la secessió. Avui els catalans disposem d'un referent històric privilegiat per constituir el Parlament de Catalunya en poder legislatiu i executiu: la Convenció Nacional Francesa revolucionària de 1792 a 1795.

La Convenció va ser l'assemblea unicameral revolucionària que va jutjar Lluís XVI i va fundar la Primera República Francesa. Tenia la tasca de redactar la Constitució de la nova República, que no va arribar mai a promulgar-se. Va ser la primera assemblea legislativa elegida en

sufragi universal masculí. A causa de la guerra contra les potències europees, la guerra civil en algunes regions de França i les tensions entre faccions revolucionàries de la mateixa Convenció, mai es va arribar a formar cap executiu. La gestió governamental va recaure en ministres designats per la Convenció –que només responien davant la Convenció i no formaven cap gabinet– i els diferents comitès que la Convenció va crear. Això va permetre canalitzar amb més o menys encert les pugnes entre faccions i el xoc de les grans figures polítiques de la Revolució Francesa.

Com el Parlament de Catalunya escollit el 27 de setembre, la Convenció va tenir un excés de personalitats: l'elecció d'un executiu amb un president no solament no era possible, sinó que era absolutament indesitjable: cap facció volia que una altra tingués el ple control de l'executiu. Per tal de resoldre el debat sobre qui ha de ser el nou president de la Generalitat i el rebuig frontal de la

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR

**Catalunya
compta amb
un capital
humà
extraordi-
nari, una
voluntat
política per
a l'ideal, i
unes arques
públiques
buides**

CUP a investir Artur Mas, el model històric de la Convenció satisfà una altra necessitat del procés independentista: evita la creació d'un líder clar i distribueix responsabilitats. A més, permet de posar l'accent en la tasca prioritària d'una secessió: la necessitat de definir els paràmetres constituents, construir una legislació pròpia, gestionar la independència.

La idea d'un Parlament que legisli i executi no significa que es destrueixi el capital i el lideratge polític d'Artur Mas; s'obre la possibilitat que sorgeixin múltiples lideratges en un moment terriblement dinàmic i crucial de la història de Catalunya. Cal pensar en la quantitat de líders que la Revolució Francesa va crear i acumular en la Convenció de 1792: Robespierre, Danton, Marat, Saint-Just, Desmoulins, Condorcet, Carnot, Billaud-Varenne, Sieyès, Vergniaud, Collot d'Herbois, Cambacérès i Grégoire. És una llarga llista de noms il·lustríssims a qui devem molt més del que ens pensem.

El lector podria témer que es reproduís a Catalunya el desenllaç de la Revolució Francesa, de la Convenció i de molts dels seus protagonistes. Mai cap situació històrica ha de repetir-se necessàriament de la mateixa manera. Som en un moment i en un lloc diferents, amb protagonistes diferents. Així i tot, tant la Convenció Nacional amb poders legislatius i executius, com les grans figures de la Revolució Francesa ofereixen un bon model històric que, malgrat tots els avatars que van sofrir, va permetre d'assentar amb èxit les bases d'un nou sistema polític i econòmic. És cert que hi va haver violència, experimentació política i retrocessos contrarevolucionaris. Amb tot, el resultat final va ser la victòria dels grans principis que vertebraven la Revolució Francesa.

Qualsevol transformació política, d'una revolució a una secessió, comporta inestabilitat política i riscos. Podem i hauriem d'excloure molts dels mals que va patir la Revolució i els seus protagonistes. Però com la França de la Convenció, avui Catalunya compta amb un capital humà extraordinari, una voluntat política per a l'ideal, i unes arques públiques buides. La declaració pactada per Junts pel Sí i la CUP conté el germe d'un Parlament fort, disposat a legislar per la independència. Si som capaços d'anar fins al final en el moment crucial de la ruptura i la desobediència amb l'estat espanyol, podrem superar tots els obstacles que vindran, incloent-hi el desacord per investir un president de la Generalitat. Simplifiquem, siguem radicals i optem pel model revolucionari de la Convenció legislativa i executiva, el millor instrument per gestionar la independència de Catalunya.

PERE VIRGILI

CARTES I MISSATGES

A un mes del 27-S

Fa un mes d'unes eleccions autonòmiques que havien de ser decisives per a Catalunya, i si fem un balanç de la situació, crec que no pot ser més decebedora. És evident que les forces independentistes van guanyar les eleccions, si bé no el plebiscit que proposaven, però un mes després aquestes forces es mostren incapaces de formar un govern i d'investir un president, i ens presenten una declaració d'intencions per crear un estat independent català sense dir ni com ni quan.

Mentrestant, el principal partit de la candidatura guanyadora, CDC, es veu acorralat per les denúncies de corrupció i la família de l'expresident Pujol surt als mitjans informatius com una trama delictiva. Al mateix temps, al Baix Llobregat 2.000 nens i nenes es queden sense beques menjador.

Cal canviar les prioritats i tornar a situar l'emergència social i el dret a decidir sense dreceres com a punts essencials de l'acció política a casa nostra.

JAUME ROVIRA
BARCELONA

El MIR per a professors

Per més que intento entendre-la, no trobo lògica aquesta nova decisió: que ara els mestres hagin de fer un any de pràctiques semblant al MIR per poder exercir la seva professió. La justificació d'aquesta nova mesura és que els professors novells tenen problemes per gestionar conflictes a les aules i identificar dificultats entre els seus alumnes, unes destreses que només s'aconsegueixen amb l'experiència. Doncs bé, fa prop de 6 anys que faig de voluntària educant en el món del lleure, i durant aquest temps m'he trobat amb molts estudiants de magisteri que es desviuen per treballar amb nens, que disfruten de l'experiència, però que no aconseguen passar les oposicions. D'altra banda, també m'he trobat amb casos d'estudiants que han sortit de la carrera i han aconseguit plaça sense tenir experiència prèvia. Potser el departament d'Ensenyament s'hauria de plantejar conèixer millor els candidats que fan aquestes oposicions –valorant millor cada perfil– en comptes de continuar

posant barreres, perquè l'únic que s'aconsegueix d'aquesta manera és que estudiants de magisteri capacitats per exercir hagin de treballar en un supermercat o marxar a fer d'*au pair* a l'estranger per la falta d'oportunitats que tenen a Catalunya.

LAIA MARTÍNEZ LINARES
BARCELONA

Coherència?

Ara és l'hora del país, no dels partits; ara és l'hora de la independència, no de la ideologia –ja hi haurà temps–. Penso que tots han de fer un pas endavant, especialment la CUP.

Tots sabem que si s'hagués pogut exercir el vot exterior amb normalitat democràtica, Junts pel Sí tindria més escons. Les projeccions els situen en el nombre de 64 –és a dir, majoria simple– i el procés no estaria en l'atzucac on sembla que ara es troba. No tenir-ho present és donar per bo el sabotatge que van patir milers de catalans que no van poder exercir el seu dret de vot. És acceptar les accions i omissions que va portar a terme l'Estat.

La CUP ens parla de coherència i ha de tenir molt present aquest fet. Ignorar-lo no és en cap cas neutre, és acceptar-lo, és aprovar-lo. L'única manera de parlar de coherència és tenir-lo present i actuar conseqüentment.

JORDI TORNER PLANELL
SOLSONA

Sobre la carn

A la taula de casa, gràcies a la iaia, no hi han faltat mai la botifarra, el fuet, el pernil, les costelles i els bistecs, al costat de l'escudella i la carn d'olla, la fruita i sobretot la que ara en diuen –i la iaia no ho sabia– dieta mediterrània, que ho cura tot.

Un premi Nobel per a les nostres iaies.

JOAN MATORELL I BARBERÀ
MATADEPERA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

